

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 722/2015-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. októbra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou Mgr. Kristínou Grausovou, PhD., Advokátska kancelária, Františkánske námestie 3, Bratislava, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 Co 478/2014-356 z 11. marca 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júna 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co 478/2014-356 z 11. marca 2015 a žiada vydať tento nález:

„I. Základné právo [redacted] na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k.: 4 Co/478/2014-356 zo dňa 11. 03. 2015 bolo porušené.

II. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k.: 4 Co/478/2014-356 zo dňa 11. 03. 2015 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

III. [redacted] sa priznáva náhrada trov konania vo výške 296,44 €..., ktorú je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť k rukám sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z jej príloh, sťažovateľka bola ako žalobkyňa účastníčkou konania vedeného Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 10 C 105/2011, v ktorom sa proti [redacted] (ďalej len „žalovaný v 1. rade“), [redacted] (ďalej len „žalovaný v 2. rade“), [redacted] (ďalej len „žalovaný v 3. rade“), a [redacted], [redacted] (ďalej len „žalovaná vo 4. rade“), domáhala určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby uskutočnenej 28. apríla 2011 žalovaným v 2. rade, ktorej predmetom bol byt č. [redacted] (ďalej len „dražba“). Byt, v ktorom v tom čase žila sťažovateľka so synom [redacted], bol v dražbe predaný pri výkone záložného práva na uspokojenie pohľadávky žalovaného v 1. rade voči sťažovateľke a jej bývalému manželovi (žalovanému v 3. rade) z hypotekárneho úveru (poskytnutého na základe zmluvy zo 14. októbra 2004) za 95 000 € žalovanej vo 4. rade ako vydražiteľke. Sťažovateľka žalobu odôvodnila najmä tým, že táto cena nezodpovedá reálnej trhovej cene bytu. Žaloba doručená okresnému súdu 23. mája 2011 smerovala pôvodne iba proti žalovaným v 1. a 2. rade, voči žalovaným v 3. a 4. rade bola rozšírená sťažovateľkou 7. júna 2012. Žalovaný v 1. rade žiadal žalobu zamietnuť s poukazom najmä na to, že dražba prebehla

v súlade so zákonom, v zmysle ktorého najnižšie podanie pri znaleckým posudkom určenej cene bytu sumou 101 000 € predstavovalo v opakovanej dražbe 75 750 €, vydražením dosiahnutá cena bola dokonca o 20 % vyššia. Podobne žalovaný v 2. rade poukázal na zákonný priebeh dražby, ako aj na to, že byt bol predaný za trhovú cenu, ktorá sa prejavila pri samotnej dražbe najvyšším podaním.

Okresný súd rozsudkom č. k. 10 C 105/2011-328 z 13. marca 2014 žalobu sťažovateľky zamietol a žalovanému v 2. rade priznal náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia najprv poukázal na to, že v zmysle § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“) právo domáhať sa určenia neplatnosti dražby zaniká v lehote troch mesiacov odo dňa príklepu, pričom sťažovateľka nepodala v tejto lehote na okresnom súde úplný návrh, keď označila za žalovaných napriek tomu, že na ich strane ide o nerozlučné procesné spoločenstvo, iba žalovaných v 1. a 2. rade. Zamietnutie žaloby ďalej odôvodnil tým, že dôvody žaloby uvedené v zákonnej lehote nespôsobujú neplatnosť dražby; pokiaľ ide o cenu podania žalovanej vo 4. rade, táto zodpovedá všeobecnej cene bytu. Rovnako ani dôvody doplnené sťažovateľkou po uplynutí zákonnej lehoty nie sú spôsobilé neplatnosť dražby spôsobiť, čo platí aj vo vzťahu k sťažovateľkou namietanej (podľa jej tvrdenia spornej) výške pohľadávky žalovaného v 1. rade, pre uspokojenie ktorej bola dražba vykonaná.

O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 4 Co 478/2014-356 z 11. marca 2015, ktorým rozsudok okresného súdu potvrdil, okrem výroku o náhrade trov konania vo vzťahu medzi sťažovateľkou a žalovaným v 2. rade, v ktorom rozsudok okresného súdu zrušil a v rozsahu zrušenia mu vec vrátil na ďalšie konanie. Ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu, krajský súd považoval za vecne správny záver okresného súdu, podľa ktorého sťažovateľka nepreukázala nezákonnosť dražby, keďže ňou uvádzané dôvody neplatnosť dražby nespôsobujú.

Rozsudok krajského súdu č. k. 4 Co 478/2014-356 z 11. marca 2015 bol sťažovateľke doručený 4. mája 2015.

Sťažnosť na porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 4 Co 478/2014-356 z 11. marca 2015 sťažovateľka odôvodnila tým, že jej žaloba bola zamietnutá napriek tomu, že byt bol predaný výrazne pod cenu, zmluva o vykonaní dražby a zmluva o vykonaní opakovanej dražby neboli uzatvorené v súlade so zákonom, s čím zákon o dobrovoľných dražbách spája ako následok neplatnosť dražby, cena draženého bytu v znaleckom posudku nebola určená správne a pohľadávky vyčíslené bankou boli výrazne nadsadené. Krajský súd vec nesprávne právne posúdil, pretože nevzal do úvahy, že sťažovateľka so žalovaným v 3. rade uzatvárali hypotekárnu zmluvu so žalovaným v 1. rade ako spotrebiteľia, išlo o formulárovú zmluvu, ktorej obsah nemohli ovplyvniť. Krajský súd sa mal preto aj bez návrhu zaoberať otázkou, či právo žalovaného v 1. rade na plnenie z hypotekárnej zmluvy nie je premlčané. Pokiaľ žalovaný v 1. rade vyhlásil predčasnú splatnosť úveru, z právneho hľadiska išlo o odstúpenie od úverovej zmluvy (list žalovaného v 1. rade z 10. júla 2008) a právo žalovaného v 1. rade na plnenie voči sťažovateľke malo povahu bezdôvodného obohatenia, ktoré sa preto premlčalo v dvojročnej premlčacej dobe 10. júla 2010, teda ešte prv, než žalovaný v 1. rade pristúpil k opakovanej dražbe v apríli 2011. Sťažovateľke tak jednak žalovaný v 1. rade odňal právo vzniesť námietku premlčania, ktorou by sa mohla brániť v súdnom konaní, ale najmä krajský súd napriek tomu k premlčaniu práva žalovaného v 1. rade na zaplatenie sumy, pre ktorú bola vykonávaná dražba, neprihliadol. Pokiaľ vymáhaná pohľadávka neprešla súdnou kontrolou, postup krajského súdu, ktorý na takúto súdnu kontrolu tiež rezignoval, nebol v súlade s účelom a zmyslom právnych predpisov európskeho spotrebiteľského práva (vrátane žalovaným v 1. rade vo vymáhanej sume uplatňovaným úrokom z omeškania a rôznych poplatkov). Sťažovateľka poukázala i na to, že v zmluve o vykonaní dražby uzatvorenej medzi žalovaným v 1. a 2. rade bola vymáhaná pohľadávka v sume skoro 75 000 €, avšak v tom čase zostatok dlhu už tejto sume nezodpovedal, pretože medzičasom bol znížený v dôsledku dražby iného zálohu zabezpečujúceho rovnakú pohľadávku žalovaného v 1. rade (nehnuteľnosť v [REDACTED]). Okrem iného je zákonnou náležitosťou zmluvy o vykonaní dražby aj vyhlásenie navrhovateľa dražby o výške pohľadávky. Takéto

vyhlásenie v prípade sťažovateľky bolo nepravdivé. Zmluva o vykonaní dražby neobsahuje ani ďalšiu zákonnú náležitosť, a to predpokladané náklady dražby a výšku odmeny dražobníka. Ak je dražba vykonaná na základe zmluvy o vykonaní dražby, ktorá je v rozpore so zákonom, a to dokonca voči spotrebiteľovi, nemôže pred zákonom obstáť. Aj na takéto okolnosti bol povinný krajský súd prihliadnuť, avšak neurobil tak aj napriek tomu, že predmetom dražby bolo obydlie sťažovateľky, ktorá inú možnosť bývania nemá. Krajský súd tieto okolnosti do úvahy nevzal a ani sa s nimi žiadnym spôsobom v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 4 Co 478/2014-356 z 11. marca 2015, ktoré odôvodnila tým, že právne posúdenie veci krajským súdom neobstojí a jeho rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené

účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Krajský súd rozsudok č. k. 4 Co 478/2014-356 z 11. marca 2015 odôvodnil takto:

„Podľa ust. § 21 ods. 2 zák. č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách, účinného ku dňu konania opakovanej dražby, v prípade, ak boli porušené ustanovenia tohto zákona, môže osoba, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby. Právo domáhať sa určenia neplatnosti dražby zaniká, ak sa neuplatní do troch mesiacov odo dňa príklepu okrem prípadu, ak dôvody neplatnosti dražby súvisia so spáchaním trestného činu a zároveň ide o dražbu domu alebo bytu, v ktorom má predchádzajúci vlastník predmetu dražby v čase príklepu hlásený trvalý pobyt podľa osobitného predpisu; v tomto prípade je možné domáhať sa neplatnosti dražby aj po uplynutí tejto lehoty. V prípade spoločnej dražby bude neplatná len tá časť dražby, ktorej sa takýto rozsudok týka (§ 23).

Dražba je verejné konanie, ktorého účelom je prechod vlastníckeho práva alebo iného práva k predmetu dražby, konané na základe návrhu navrhovateľa dražby, pri ktorom sa licitátor obracia na vopred neurčený okruh osôb prítomných na vopred určenom mieste s výzvou na podávanie ponúk a pri ktorom na osobu, ktorá urobí najvyššiu ponuku, prejde príklepom licitátora vlastnícke alebo iné právo k predmetu dražby, alebo verejné konanie, ktoré bolo licitátorom ukončené z dôvodu, že nebolo urobené ani najnižšie podanie. Účastníkom dražby je osoba prítomná na dražbe, ktorá sa dostavila s cieľom urobiť podanie a splňa podmienky ustanovené týmto zákonom (§ 5 ods. 1 zák. č. 527/2002 Z. z.). Dražobníkom je osoba, ktorá organizuje dražbu a splňa podmienky ustanovené týmto a osobitným zákonom a vzniklo jej oprávnenie na prevádzkovanie príslušnej živnosti (§ 6 ods. 1 prvá veta zák. č. 527/2002 Z. z.). Navrhovateľom dražby je vlastník predmetu dražby, osoba, ktorá vykonáva záložné právo, alebo iná osoba, ktorá je oprávnená navrhnúť

vykonanie dražby podľa osobitného zákona (§ 7 ods. 1 zák. č. 527/2002 Z. z.). Príklepom je úkon licitátora spočívajúci v klepnutí kladivkom, čím dochádza za ustanovených podmienok k prechodu vlastníckeho práva alebo iného práva k predmetu dražby. Udelením príklepu je dražba ukončená (§ 20 ods. 11 zák. č. 527/2002 Z. z.). Vydražiteľom je účastník dražby, ktorému bol udelený príklep. Ak vydražiteľ uhradil cenu dosiahnutú vydražením v ustanovenej lehote, prechádza na neho vlastnícke právo alebo iné právo k predmetu dražby udelením príklepu, a ku dňu zaplataenia ceny dosiahnutej vydražením vydražiteľom zaniká pohľadávka veriteľa v rozsahu uspokojenia veriteľa z výťažku dražby (§ 27 ods. 1 zák. č. 527/2002 Z. z.). V prípade, ak boli porušené ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách, môže osoba, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby. Právo domáhať sa určenia neplatnosti dražby zaniká, ak sa neuplatní do troch mesiacov odo dňa príklepu okrem prípadu, ak dôvody neplatnosti dražby súvisia so spáchaním trestného činu a zároveň ide o dražbu domu alebo bytu, v ktorom má predchádzajúci vlastník predmetu dražby v čase príklepu hlásený trvalý pobyt podľa osobitného predpisu; v tomto prípade sa možno domáhať neplatnosti dražby aj po uplynutí tejto lehoty.

V prípade spoločnej dražby bude neplatná len tá časť dražby, ktorej sa takéto rozsudok týka (§ 21 ods. 2 zák. č. 527/2002 Z. z.). Účastníkmi súdneho konania o neplatnosť dražby sú navrhovateľ dražby, dražobník, vydražiteľ, predchádzajúci vlastník a osoba dotknutá na svojich právach porušením zákona o dobrovoľných dražbách (§ 21 ods. 4 zák. č. 527/2002 Z. z.). Ak súd určil dražbu za neplatnú, účinky príklepu zanikajú ku dňu príklepu. Z uvedeného vyplýva, že neplatnosť dobrovoľnej dražby môže určiť len súd v samostatnom konaní o určenie jej neplatnosti. Z ust. § 21 ods. 4 zák. č. 527/2002 Z. z. a ním uvedeného taxatívneho výpočtu účastníkov súdneho konania možno vyvodiť, že ak niektorá z osôb označených za účastníka konania o neplatnosť dražby nie je navrhovateľom alebo jedným z navrhovateľov, musí byť odporcom alebo jedným z odporcov.

Z napadnutého rozsudku odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľky na určenie neplatnosti vyššie uvedenej opakovanej dražby bytu z dvoch dôvodov, a to pre ním konštatovanú preklúziu nároku pre oneskorene stanovený okruh

pasívne legitimovaných účastníkov konania, a zároveň pre nedôvodnosť jej návrhu po vykonaní dokazovania a preskúmaní ňou tvrdených dôvodov neplatnosti opakovanej dražby.

S prvým z uvedených dôvodov sa odvolací súd nestotožnil. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že návrh zamietol aj z dôvodu, že navrhovateľka neuplatnila právo podaním návrhu na súd v určenej lehote voči všetkým pasívne legitimovaným, nerozlučným spoločníkom, ktorých práv a právom chránených záujmov sa návrh týka. Vychádzal teda z názoru, že z povahy nerozlučného spoločenstva viacerých odporcov (ust. § 91 ods. 2 O. s. p.) v konaní o návrhu na určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby vyplýva, že návrh musí buď už v čase jeho podania smerovať proti nim všetkým, alebo musí byť aspoň dodatočne (pri zachovaní lehoty) rozšírený tak, aby smeroval proti nim všetkým. Odvolací súd má však za to, že pokiaľ zákon o dobrovoľných dražbách ustanovuje, že právo na určenie neplatnosti dražby možno uplatniť návrhom na súde iba v ním vymedzenej lehote (lebo inak právo zaniká), nemožno len zo skutočnosti, že v občianskom súdnom konaní o tomto návrhu ide medzi viacerými odporcami o nerozlučné procesné spoločenstvo v zmysle ust. § 91 ods. 2 O. s. p., bez ďalšieho vyvodiť, že pre riadne uplatnenie tohto práva na súde sa vyžaduje, aby bol v ustanovenej lehote návrh podaný spoločne proti všetkým nerozlučným spoločníkom, alebo aby bol na nich v ustanovenej lehote rozšírený. Pri posudzovaní otázky včasného uplatnenia práva na súde nemožno totiž vychádzať z právnej úpravy nerozlučného spoločenstva odporcov v Občianskom súdnom poriadku (§ 91 ods. 2), ale ustáliť, či a ako túto otázku upravuje zákon o dobrovoľných dražbách. Dražba uskutočnená podľa zákona č. 527/2002 Z. z. je neplatná, ak jej neplatnosť určí súd, pričom neplatnosť dražby nemôže súd posudzovať v inom konaní než v konaní podľa ust. § 21 ods. 2 tohto zákona. K uplatneniu práva na určenie neplatnosti dražby je ustanovená lehota troch mesiacov odo dňa príklepu, ktorá je prekluzívna, a jej márnym uplynutím právo zaniká. Aj keď neplatnosť dražby môže byť určená len vtedy, ak sa konania zúčastnia (buď ako navrhovatelia alebo ako odporcovia) navrhovateľ dražby, dražobník, vydražiteľ, predchádzajúci vlastník a osoba dotknutá na svojich právach porušením zákona o dobrovoľných dražbách, zákon č. 527/2002 Z. z. nestanovuje žiadnu lehotu, v ktorej sa tieto osoby musia stať účastníkmi konania o takomto

návrhu. Lehota stanovená v ust. § 21 ods. 2 zák. č. 527/2002 Z. z. slúži k uplatneniu práva na určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby a nie aj k vymedzeniu osôb, ktoré sa musia konania zúčastniť ako účastníci konania (z hľadiska pasívnej vecnej legitímácie). Preto, ak bol v posudzovanej veci návrh na určenie neplatnosti dražby navrhovateľkou podaný v zákonom stanovenej prekluzívnej lehote, mohla aj po jej uplynutí robiť úkony v zmysle ust. § 92 O. s. p.. V čase rozhodovania o jej návrhu bol okruh účastníkov vymedzený správne. Samozrejme, ak by súd prvého stupňa o návrhu navrhovateľky rozhodoval rozsudkom v čase, keď ešte neboli žalovaní všetci pasívne legitimovaní účastníci, ktorí tvoria nerozlučné spoločenstvo, návrh by musel práve z tohto dôvodu zamietnuť.

Uvedené nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa v tejto časti však nemalo žiadny vplyv na správnosť jeho rozhodnutia o zamietnutí návrhu navrhovateľky pre jeho nedôvodnosť, nakoľko napriek tomuto ním prezentovaného názoru (ktorý by mal v prípade jeho správnosti bez ďalšieho viesť k zamietnutiu návrhu bez jeho meritórneho prejednaní) vec meritórne prejednal, vykonal dostatočné dokazovanie, a riadne zistil skutkový stav veci v zmysle ust. § 153 ods. 1 O. s. p.. Zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, keď aplikoval ust. § 21 ods. 2 zák. č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách. Svoje rozhodnutie tiež náležitým spôsobom odôvodnil tak, ako to má na mysli ust. § 157 ods. 2 O. s. p., keď sa v odôvodnení svojho rozsudku vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Dôkladne vysvetlil z akého dôvodu nepovažoval navrhovateľkou tvrdené skutočnosti (ktoré by mali podľa jej názoru spôsobovať neplatnosť dražby) za porušenie ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z., ani za spôsobilé spôsobiť jej nejakú ujmu na jej právach. V tejto súvislosti sa detailne zaoberal každým ňou tvrdeným dôvodom neplatnosti dražby, a vyvodil správny záver o platnosti dražby a nedôvodnosti jej návrhu.

Odvolačný súd sa stotožňuje so závermi, ku ktorým súd prvého stupňa po prejednaní veci vo svojom rozsudku dospel, osobitne so záverom, že nezistil a navrhovateľka nepreukázala porušenie ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z., a nepreukázala ani že by bola výkonom a samotným priebehom dobrovoľnej dražby akokoľvek dotknutá na svojich právach. Tu je potrebné zdôrazniť, že navrhovateľka síce využila právo podľa ust. § 21

ods. 2 zák. č. 527/2002 Z. z. a podala návrh na určenie neplatnosti dražby, avšak ňou v návrhu uvedené skutočnosti, ako správne vyhodnotil súd prvého stupňa, nie sú žiadnym porušením ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách, pričom navrhovateľka navyiac ani porušenie nejakého konkrétneho ustanovenia predmetného zákona netvrdila. Ak poukazovala na to, že vo vydraženej nehnuteľnosti býva, a ona aj jej syn v nej majú hlásený trvalý pobyt, táto skutočnosť má vplyv výlučne na výšku najnižšieho podania, ktoré nemôže byť nižšie ako tri štvrtiny hodnoty bytu určenej znaleckým posudkom (ust. § 16 ods. 6 zák. č. 527/2002 Z. z.). Postup podľa tohto ustanovenia bol pri opakovanej dražbe dodržaný, nakoľko znaleckým posudkom bola určená hodnota bytu na 101.000 eur, a keďže za túto cenu (ktorá bola stanovená ako suma najnižšieho podania v prvom kole dražby) nebol vydražený, bola výška najnižšieho podania v opakovanej dražbe stanovená na 75.750 eur, čím bolo rešpektované ustanovenie zákona § 16 ods. 6 cit. zákona zakazujúce vydraženie veci pod cenu, ak je dražená nehnuteľnosť zároveň trvalým pobytom dlžníka. Byt bol následne vydražený odporkyňou 4/ za sumu 95.000 eur, teda nemôže obstať ani tvrdenie navrhovateľky, že cena, za ktorú bol byt vydražený bola nezodpovedajúcou reálnym cenám porovnateľných nehnuteľností v danej lokalite. Ani odvolací súd nezistil v postupe dražobníka žiadne porušenie ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z., nakoľko si splnil povinnosť podľa ust. § 12 ods. 1 zabezpečiť ohodnotenie bytu znaleckým posudkom a vychádzajúc z neho aj správne určil výšku najnižšieho podania v opakovanej dražbe. Odvolací súd považuje v tejto súvislosti za potrebné tiež uviesť, že ani znaleckým posudkom určená cena bytu nebola neprimerane nízka, o čom svedčí tiež skutočnosť, že o kúpu bytu za cenu určenú znalkyňou, neprejavil v prvom kole dražby nikto záujem. Ak chcela navrhovateľka dosiahnuť vyššiu cenu za byt, mohla sa ho so súhlasom odporcu 1/ pokúsiť predať za cenu, akú si predstavovala, čo však neurobila. Ak navrhovateľka ďalej poukazovala na jej snahu dohodnúť sa s odporcom 1/ na splátkach úveru pred výkonom dražby, odvolací súd uvádza, že táto skutočnosť nemá absolútne žiadny vplyv na platnosť alebo neplatnosť dražby, a vôbec s dražbou nesúvisí.

Navrhovateľka neplatnosť dražby odvodzovala tiež od skutočnosti, že zo zmluvy o vykonaní opakovanej dražby zo dňa 26. 01. 2011 vyplýva, že vyhlásenie odporcu 1/ o výške pohľadávky bolo v rozpore s reálnym stavom, keďže výška pohľadávky bola uvedená

ku dňu 13. 03. 2009, a odvtedy sa zmenila. Na tejto argumentácii zotrvala aj v odvolaní, keď zjednodušene povedané tvrdila, že uvedenie nesprávnej výšky pohľadávky vo vyhlásení odporcu 1/ spôsobuje neplatnosť zmluvy o vykonaní opakovanej dražby, uzavretej medzi navrhovateľom dražby a dražobníkom, čo spôsobuje neplatnosť dražby. Odvolací súd z odôvodnenia napadnutého rozsudku zistil, že súd prvého stupňa sa už s touto argumentáciou navrhovateľky dôsledne a vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadal, preto nemôže obstať námietka navrhovateľky v odvolaní, že sa týmto ňou uvádzaným dôvodom, ktorý mal spôsobiť neplatnosť dražby, nezaoberal. Práve naopak, v rozsiahlej časti odôvodnenia podrobne vysvetlil, prečo navrhovateľkou tvrdený dôvod neplatnosti dražby nemôže obstať. Keďže navrhovateľka žiadne nové skutočnosti ani tvrdenia, s ktorými by sa nebol súd prvého stupňa vysporiadal v napadnutom rozsudku neuviedla, poukazuje odvolací súd na odôvodnenie tejto časti napadnutého rozsudku, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožnil. Na doplnenie už len uvádza, že uvedenie nesprávnej výšky pohľadávky vo vyhlásení záložného veriteľa o pravosti, výške a splatnosti pohľadávky nemôže založiť neplatnosť dražby, nakoľko úver nebol v celosti splatený a záložný veriteľ navrhol dražbu, a vzhľadom na cenu vydraženej nehnuteľnosti, z ktorej bola uhradená pohľadávka navrhovateľky z úveru odporcovi 1/, a na ňu pripadajúca časť zvyšku vydraženej ceny bola navrhovateľke vyplatená, nemohlo uvedením nesprávnej výšky pohľadávky dôjsť k žiadnemu zásahu do práv navrhovateľky. Navyiac, v posudzovanej veci nedošlo k žiadnemu porušeniu ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách, pretože odporca 1/ si splnil svoju povinnosť podľa ust. § 7 ods. 2 cit. zákona a urobil vyhlásenie o pravosti, výške a splatnosti pohľadávky, pre ktorú dražbu navrhol. Zmluva o vykonaní dražby potom túto náležitosť obsahovala, a uvedenie nesprávnej výšky pohľadávky vo vyhlásení odporcu 1/ jej neplatnosť nespôsobuje. Za pravosť, výšku a splatnosť pohľadávky, pre ktorú sa navrhuje výkon záložného práva zodpovedá záložný veriteľ podľa ust. § 33 ods. 2 cit. zákona, a zodpovednosti za škodu, ktorá vznikne porušením tejto povinnosti sa nemôže zbaviť. Ak sa navrhovateľka domnieva, že jej bola uvedením nesprávnej výšky pohľadávky vo vyhlásení odporcu 1/ spôsobená škoda, môže sa potom samostatnou žalobou jej náhrady od odporcu 1/ domáhať.“

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku krajského súdu č. k. 4 Co 478/2014-356 z 11. marca 2015 dospel vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľky, že krajský súd dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie, k záveru, že táto argumentácia v sťažnosti sťažovateľky neobstojí. Krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľka v priebehu konania a v odvolaní nastolila. Podrobne vysvetlil podmienky, za splnenia ktorých možno dobrovoľnú dražbu vyhlásiť za neplatnú. Dôsledne posúdil ich (ne)splnenie v prípade sťažovateľky. Zaoberal sa postupne všetkými argumentmi sťažovateľky, počínajúc okolnosťou existencie trvalého pobytu v predmete dražby, cez správnosť záverov znaleckého posudku stanovujúceho všeobecnú cenu predmetu dražby až po primeranosť ceny, za ktorú bol predmet dražby na dražbe predaný. Osobitne sa krajský súd zaoberal aj námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa vyhlásenia záložného veriteľa o výške pohľadávky, pre uspokojenie ktorej bola dražba vykonaná. Neponechal teda bez povšimnutia žiadny z argumentov sťažovateľky, ktoré majú pre vec podstatný význam. Odôvodnenie jeho rozhodnutia preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje

na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods.1 listiny, a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku krajského súdu č. k. 4 Co 478/2014-356 z 11. marca 2015, dôvodom neúspechu sťažovateľky v konaní pred všeobecnými súdmi bolo nepreukázanie podmienok vyžadovaných pre vyhlásenie dražby za neplatnú.

Krajský súd neaplikoval ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách spôsobom nezlučiteľným s ústavou, jeho rozhodnutie je ústavne akceptovateľné, udržateľné a je v súlade so zmyslom a účelom právnej úpravy zodpovednosti advokáta za škodu.

Iba skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľovho základného práva už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

Pretože ústavný súd nepovažoval právny názor krajského súdu, ktorým odôvodnil svoje rozhodnutie vo veci sťažovateľky, za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by popieralo účel a zmysel právnej úpravy, nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením práv sťažovateľky a postupom krajského súdu pri rozhodovaní vo veci sťažovateľky. Z tohto dôvodu sťažnosť sťažovateľky namietajúcej porušenie

jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok z uvedených dôvodov, ústavný súd už nerozhodoval osobitne o ďalších návrhoch sťažovateľky.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. októbra 2015